

περίληψη

κριτική

Η ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

«Κανείς δεν μπορεί να με κρίνει»

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: It.Intern.Film, 2011
ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Massimiliano Bruno
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Paola Cortellesi
Raul Bova
Rocco Papaleo
Caterina Guzzanti
ΣΗΜΑΝΤ. ΒΡΑΒΕΙΑ: David di Donatello
Nastro d'argento
Globo d'oro

επιμέλεια enzob.

Alice είναι μια νεόπλουτη με βίλα στα προάστια, τρεις φιλιππινέζες, ένα κακομαθημένο γιο και άντρα επιχειρηματία. Αλλά ο σύζυγος πεθαίνει σε ένα δυστύχημα και αυτή απ' τη μια στιγμή στην άλλη βρίσκεται κυριολεκτικά στο δρόμο με ένα τεράστιο χρέος να εξοφλήσει σε μικρό χρονικό διάστημα, ποινή καταδίκης για εξαπάτηση αφερεγγυότητας.

Χάρη σ' ένα πρώην υπηρέτη, τον Aziz, βρίσκει προσωρινή τακτοποίηση σε μια λαϊκή γειτονιά ψάχνοντας για δουλειά, αλλά ο μόνος γρήγορος τρόπος συλλογής του ποσού φαίνεται ότι είναι το επάγγελμα της «συνοδού». Αποφασίζει έτσι να πλησιάσει την Ενα, που την γνώρισε επιφανειακά σε μια γιορτή, η οποία δέχεται να την προωθήσει. Μετά την αρχική αμηχανία, καταφέρνει τελικά να πιεστεί και να εισχωρήσει στον κύκλο.

Εν τω μεταξύ, ανακατεύεται και με την ζωή της γειτονιάς και ερωτεύεται τον Giulio, φίλο του Aziz και άφραγκο διαχειριστή ενός ιντερνέτ-καφέ. Όμως πρέπει να του κρύψει την δραστηριότητα της «συνοδού», σοβαρό εμπόδιο για την σχέση τους, ώσπου ο Giulio ανακαλύπτει την Alice και την Ενα σε ένα bachelor πάρτι, αισθάνεται προδομένος και αποφασίζει να την αφήσει.

Η κυνική Ενα θα επιλύνει την κατάσταση, υποχρεώνοντας τον Giulio να δεχτεί την οικονομική της βοήθεια για να σώσει την επιχείρησή του από το κλείσιμο, και σιωπηρά την αναγκαστική επιλογή της Alice. Αυτή καταφέρνει να ξεχρεωθεί έγκαιρα, εγκαταλείπει την σταδιοδρομία της «συνοδού» και επανασυνδέεται με τον Giulio για μια ζωή απλή και ήρεμη.

Γυναίκα του θεάματος πολύπλευρη, που τα έκανε όλα, από το θέατρο στο τραγούδι περνώντας απ' την τηλεόραση και τον κινηματογράφο, Paola Cortellesi είναι ο μοχλός όλου του φιλμ, αποδεικνύοντας ότι μια γυναίκα μπορεί να σε κάνει να γελάς ακόμη και ωραία και σέξι, όπως η Monica Vitti. Η απόλυτη πρωταγωνίστρια, γύρο απ' την οποία περιστρέφονται μόνο καρατερίστες, σε βαθμό ν' αλλάζει συνεχώς διάθεση και να χρησιμοποιεί αυτόειρωνεία και αδεξιότητα σαν πλεονεκτήματα, έχει την ικανότητα να διαλύσει με την ειρωνεία και το χαμόγελο ακόμη και τις πιο δραματικές καταστάσεις.

Η ιστορία είναι ευρέως προβλέψιμη με το τυπικό happy end και ένα κόσμο κοιταγμένο μέσα από τα ροζ γυαλιά της κωμωδίας, με μια καλοσύνη που σπάζει τα όπλα της σάτιρας, μακριά απ' την πραγματικότητα, κυρίως στις λαϊκές γειτονίες με την υπόκρουση των μεταναστών που κάνουν την χαρούμενη, γενναιοδωρη και εορταστική κορνίζα. Το φιλμ φαίνεται αισιόδοξο και ανέμελο, μα παρουσιάζει κάποια ερεθίσματα στοχασμού, εξελιγμένα με διακριτικό τρόπο, και αφήνει κάποια θετικά «μηνύματα», καλώντας για ανοχή και υποδεικνύοντας να κρίνουμε τις πράξεις στο πλαίσιο τις.

Νεολαϊκιστικό αλλά διασκεδαστικό, χρησιμοποιεί κοινωνικά στερεότυπα, όπως την ρητορική στις λαϊκές γειτονίες (παρουσιασμένα σαν ένα κόσμο ποικιλόχρωμο και ξεχειλισμένο από ξεχασμένες αξίες), και ανθρώπινα (η πόρνη με τη μεγάλη καρδιά, οι απίθανοι πελάτες-καρικατούρες, ο καθωσπρέπει προλετάριος). Και σε μια Ιταλία ψεύτικη της μόδας, υπαινίσσεται αληθινά ερεθίσματα (μετανάστευση και φτώχεια), αλλά τα λύνει σαν παραμύθια.